

Περὶ τοῦ Λουκίου Ταρ(ρ)ίου Ρούφου, γνωστοῦ ὡς δραστηρίου στρατιωτικοῦ ἀνδρὸς κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν εὐνοσηθέντος δὲ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου ὄρα Δίωνα Κάσσ. ἔ. ἀ Πλίν. φυσ. ἱστ. 18, 37. Σενέκ. de clement. 1,15. Γενικώτερον ὄρα Prosopogr. imper. Romani λ. Tarius. Πρβλ. καὶ Πρακτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν 9, 1934, 12 ἔξ.

Ἡ Νομαρχία Σερωῶν μοὶ ἀπέστειλε (28.XI.'33) κιβωτίδιον μετ' ἐφθαρμένων τινῶν νομισμάτων καὶ τεμαχίων ἀγγείων ἀκοσμήτων, ἐχρώμων «μακεδονικῶν», καὶ terra sigillata, εὐρεθέντων κατὰ τὴν ἐκχέρσασιν χωραφίων εἰς τὸ χωρίον Βέργη

(πρόφην Κοπάτις) τῆς περιφερείας Νιγρίτης. Ἐπὶ ἑνὸς (εἰκ. 2) terra sigillata εἶνε ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ὄψεων κεχαραγμένα τὰ ἑξῆς ὑστεροβυζαντινὰ χαράγματα, ἀναγνωσθέντα τῇ βοηθείᾳ τοῦ κ. Κουγέας ὡς ἑξῆς:

† ἀναφέρομεν / οἰμῆς ἡ απαν-/τ(ῶντες;) γέροντες
† κα(γός;) / ὁ ταπεινός / Σιναδιν(ός).

Ὁ κ. Κουγέας νομίζει, ὅτι τὸ ὄστρακον ἐδόθη εἰς ἀπεσταλμένον τινα ὑπὸ τῶν γερόντων, (καλογήρων;) κομιστὴν προφορικῆς ἀπαντήσεως αὐτῶν καὶ τοῦ ταπεινοῦ Σιναδινού.

ΑΝΤ. Δ. ΚΕΡΑΜΟΠΟΥΛΛΟΣ

ΑΙΓΙΝΗΤΙΚΑ

ΥΠΟ ΑΝΤ. ΚΕΡΑΜΟΠΟΥΛΛΟΥ

Ὁ Πausanías, γράφων περὶ Αἰγίνης II, 29,11 λέγει: «τοῦ λιμένος δὲ οὐ πόρρω τοῦ Κρυπτοῦ θεάτρον ἐστὶ θέας ἄξιον, κατὰ τὸ Ἐπιδαυρίων μάλιστα μέγεθος καὶ ἐργασίαν τὴν λοιπὴν τούτου δὲ ὅπισθεν ᾠκοδομηται σταδίου πλευρὰ μία ἀνεχουσα τε αὐτὴ τὸ θέατρον καὶ ἀντὶ ἐρείσματος ἀνάλογον ἐκείνῳ χρωμένη». Τὸ χωρίον τοῦτο εἴλκυσε καὶ ἄλλοτε τὴν προσοχὴν μου, ἔχω δὲ ἤδη παρατηρήσει Ἀρχ. Δελτ. 1917, σ. 406, ὅτι τὸ στάδιον τῆς Αἰγίνης θὰ εἶχε μόνον μίαν πλευρὰν διότι ἂν εἶχε δύο, ἔδει νὰ γράψῃ ὁ Πausanías ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ «σταδίου πλευρὰ ἢ ἑτέρα».

Πρὸς ἔρευναν τῶν δύο τούτων αἰγινητικῶν ἰδρυμάτων ἐπεχείρησα κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1923 ἀνασκαφῆν. Ἡ θέσις τῆς ἐργασίας ἐνεδεικνύετο ὑπὸ τοῦ τοπογραφικοῦ ὁρισμοῦ τοῦ Πausanίου καὶ ὑπὸ τῆς νῦν θέας τῶν τόπων, ὧν ἡ εἰκὼν μοὶ ἦτο γνωστὴ καὶ ἐκ προτέρας ἐν τῇ νήσῳ ἀσχολίας μου (πρβλ. Ἀρχ. Ἐφημ. 1910, σ. 177 ἔξ.). Πρὸς ἀνατολὰς δηλ. τοῦ ἰσθμοῦ, δι' οὗ ἡ μικρὰ χερσόνησος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, σχηματίζουσα τὸν Κρυπτὸν λιμένα, συνδέεται μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τῆς νήσου, ἐκτείνεται κοῖλος θεατροειδὴς χώρος, ἀνοιγόμενος πρὸς τὴν χερσόνησον καὶ τὴν θάλασσαν. Ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ ἦτο ἰδρυμένον πρό τινων δεκαετηρίδων λοιμοκαθατήριον, ὥστε ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε γνωστὸς καὶ τώρα ὁ τόπος οὗτος. Τοποθετούμενον ἐν τῇ χώνῃ ταύτῃ τοῦ θεάτρον, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτείνηται τὸ στάδιον κατὰ τὴν παραλίαν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, ἔχον οὕτω κατ' ἀνάγκην καὶ συμφώνως πρὸς τὸν Πau-

σανίαν μίαν μόνην ᾠκοδομημένην (κτιστὴν) πλευρὰν δεχομένην θεατᾶς. Ἡ πλευρὰ αὕτη θὰ ἔκειτο μὲν ὅπισθεν οὐχὶ ὀλοκλήρου τοῦ θεάτρον, ἀλλὰ μόνον τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ μέρους, τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ ἀντίφασιν πρὸς τὸν λόγον τοῦ Πausanίου. Οὕτω σκεπτόμενος ἀνεζήτησα τὸ θέατρον δι' ὀρυγμάτων καὶ τάφρων ἐν τε τῷ ἐπιπέδῳ καὶ κατὰ τὰς κλιτύς τοῦ κοίλου θεατροειδοῦς χώρου. Πρὸς μεγάλην μου ὄμως ἐκπληξιν δὲν εὗρον οὐδὲν ἴχνος ἢ μαρτύριον, τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους εὐρισκομένου ὑπὸ παντοίαν συρρυσίαν πρόσχωσιν εἰς βάθος 0.80 συνήθως.

Ἐπειδὴ δὲ ὑπώπτευσα, ὅτι ἴσως ἠπατώμην ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησιν, ἐνόμισα, ὅτι τὸ θέατρον θὰ ἠδύνατο νὰ κεῖται ἀμέσως νοτιώτερον τοῦ κοίλου χώρου κατὰ τὴν ἑτέραν πλευρὰν τοῦ προβλήτος λόφου (κτῆμα τῶν Γονατᾶ καὶ Αἰσωπίδου), ὃν ἐδέχθην σχηματίζοντα τὴν δεξιὰν πλευρὰν κατὰ τὴν ἀνωτέρω τοποθέτησιν καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου (πρὸς δυσμὰς) εἶνε αἱ οἰκίαι τοῦ Σταματέλλου Σταματιάδου (πρβλ. Ἀρχ. Δελτ. 1891, σ. 91) βλέπουσαι πρὸς τὴν θάλασσαν. Κατὰ τὴν νέαν ταύτην τοποθέτησιν, τὸ ἐπιθαλάσσιον στάδιον, θὰ ἔκειτο ὅπισθεν τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ θεάτρον, ἰσχυροῦσης τῆς αὐτῆς ἐρμηνείας τοῦ Πausanίου. Ἡ δευτέρα αὕτη θέσις τοῦ θεάτρον δὲν εἶνε κοίλη ὅσον ἡ πρώτη, πολλοῦ γε καὶ δεῖ' ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ πρόσχωσεις ἐγένοντο ἱκαναὶ καὶ αἱ ἀποστενωσασαὶ τὸν ἐκεῖ χώρον οἰκίαι πάντως μετέβαλον ἐν τινὶ βαθμῷ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ θέατρον. Ὁ χώρος εἶνε ἀγρὸς τοῦ Πετρίτου τοῦ ἐπιλεγόμενου Καλοκρασᾶ, οὗ ἡ οἰκία εἶνε ἀμέσως νοτιώτερον.

Ἡ ἐνταῦθα ἀνασκαφὴ ἔδειξε τοίχους ἰδιωτικῶν οἰκιῶν καὶ μέγα πλῆθος δοτράκων καθημερινῆς χρήσεως (χυτρῶν ἐμπύρων, δέξυπυθμένων ἀμφορέων, μικρῶν πυξίδων ψιμυθίου κττ.) σπανίως δὲ κυλίκων ἢ σκύφων μελαμβαφῶν κττ. Εὐρέθη καὶ ἐν τεμάχιον ἐρυθρομόρφου τρόπου μετ' ἐπιθέτου λευκοῦ χρώματος ἐν τοῖς ἱματίοις, (τούτων αἱ πτυχαὶ διακρίνονται δι' ἀραιοῦ καστανοῦ χρώματος), καὶ ἄλλα τινὰ ἐρυθρόμορφα, ὧν ἐν δεικνύει δορκάδα, τὸ δὲ μεῖζον, ἐκ πάματος μεγάλης πυξίδος, γυναικῆ καθημένην ἐπὶ θρόνου μετὰ γυμνοῦ τοῦ ἄνω σώματος, ὅπισθεν δ' αὐτῆς ἀλάβαστρον καὶ ταινίας (εἰκῶν 1). Πρόκειται, νομίζω, περὶ νυμφοστολίας ἢ γαμικῆς εἰκόνας ἀρίστης τέχνης.

Εἰκ. 1. Τοῖα δοτράκα ἐξ Αἰγίνης.

Ἐκ τῶν τοίχων, οὓς ἀπεκάλυψεν ἡ ἀνασκαφὴ ἐνταῦθα, εἰς εἶνε νεώτερος, ἀσβεστόκτιστος, βαίνων ἀπὸ ΒΔ πρὸς ΝΑ καὶ πίπτων σχεδὸν καθέτως ἐπὶ ἄλλον, παλαιοῦ τούτου, ἰσοδομικοῦ ἐκ πύρων μεγάλων, βαίνοντος ἀπὸ Β πρὸς Ν. Παρηκολοθήσαμεν τὸ τοίχιον τοῦτο πρὸς Β ἐπὶ μικρὸν καὶ συνητήσαμεν βορειότερον περὶ τὰ 3.50 μ. στόμιον φρέατος ὑψηλὰ μὲν κτιστὸν μικραῖς πύρου πλίνθοις πελεκηταῖς, κατωτέρω δὲ ὀρυκτόν. Τὸ στόμιον τοῦτο ἀνήκει πιθανώτατα ὄχι εἰς φρέαρον ἀνεξάρτητον ἀλλ' εἰς δεξαμενὴν, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ἰσοδομικὸν τοίχιον, ὅπερ ὀλίγω νοτιώτερον κάμπτεται πρὸς ἀνατολὰς σχηματίζον τὴν γωνίαν τῆς δεξαμενῆς κεκαλυμμένης δι' ἀλοιφῆς κεραμομοιγῶς ἀποστρογγυλούς ἐνδον τὴν γωνίαν. Μέρος μόνον τῆς πρὸς βορρᾶν ἐκτεινομένης ταύτης γωνίας ἐκα-

θάρισα καὶ εἰς μικρὸν μόνον βάθος. Τὸ ἔξω τῆς δεξαμενῆς δάπεδον πρὸς Ν εἶνε ἐστρωμένον διὰ πύρων ἢ ἀλοιφῆς ὁμοίας τῇ τῆς δεξαμενῆς. Ἐπειδὴ πάντα τὰ εὐρήματα ἐνταῦθα ἐμαρτύρουν, ὅτι τὰ ἐρείπια ἀνήκουσιν εἰς ἰδιωτικὴν κατοικίαν διέκοψα τὴν ἀνασκαφὴν.

Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπικουρούμενον καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν ἐπιπολαίων ἐρευνῶν πέριξ ἐν ταῖς ἀυλαῖς καὶ τοῖς κήποις, ἐνισχύει τὴν πρώτην γνώμην, ὅτι τὸ θέατρον ἦτο εἰς τὴν πρώτην θέσιν, τὴν χωνιοειδῆ, ἐνθα ὅλος ὁ χαρακτήρ τοῦ τόπου οἰοεὶ φωνάζει περὶ τοῦ πράγματος, λείπουσι δὲ μόνον οἱ λίθοι, δι' ὧν ὀκοδόμητο ἡ κοινὴ τοῦ θεάτρον καὶ τοῦ σταδίου πλευρὰ καὶ πιθανῶς καὶ τὰ ἐδώλια τοῦ συνόλου ἢ καὶ πᾶν ἄλλο.

Τί ἀπέγιναν οἱ λίθοι οὗτοι; Νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ σχηματίσωμεν περὶ τούτου γνώμην. Διότι καὶ τῶν τειχῶν τῆς Αἰγίνης, ἅτινα κατηδαφίσθησαν τῷ 457 π. Χ. (Θουκ. 1,108,4), τὴν θέσιν οὐδεὶς λίθος μαρτυρεῖ, εἰκαζομένην ἄλλως ἐκ τῆς περιθεούσης τὴν νῦν πόλιν ὀρυκτῆς εὐρείας τάφρου. Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἡ ἐμπορία τῶν Αἰγιναιῶν λίθων, ἣν γινώσκωμεν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν (π. χ. Michel *Recueil* 581, 1,52) καὶ ἣτις ἀσκεῖται καὶ σήμερον, θὰ ἤσκειτο καὶ κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ὅτε τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἰδρύματα, ἦσαν ἄχρηστα ὥστε οἱ λίθοι αὐτῶν πιθανώτατα ἀπεκομίσθησαν καὶ ἐπωλήθησαν ἔξω τῆς Αἰγίνης. Διὰ τοῦτο οὔτε ἄλλος τις οὔτε ὁ γέρον νῦν σχολάρχης κ. Ἡρειώτης, καίπερ ἐντόπιος καὶ πάντοτε ἐν Αἰγίνῃ ζήσας καὶ τὸν νοῦν εἰδικῶς προσσχών, οὐδέποτε συνήτησεν, ὡς μοι ἐβεβαίωσεν, οὐδὲν θραῦσμα ἐδωλίου θεατρικοῦ.

*

Τοιαύτην τύχην λαμβανούσης τῆς ἄνω ἐρεύνης, ἀνεζήτησα νοτιώτερον τοῦ ἄνω χώρου τὸ ψηφιδωτόν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν δημοσιεύει ὁ Fränkel IG IV, προτιθέμενος νὰ ἐξακριβώσω τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ καὶ ἀντιγράψω τὸ σύνολον. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ πέριξ οἰκίαι παρὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς πόλεως ἐπυκνώθησαν καὶ τὸ ψηφιδωτόν δάπεδον εὐρήται νῦν συγκεκλεισμένον ἐν στενῷ χώρῳ ὑπὸ διαβατικὴν ὁδόν, ὃ δὲ κληθεὶς ζωγράφος ἐκωλύθη νὰ ἔλθῃ ἐν καιρῷ, οὔτε ὅλον καθάπαξ ἀπεκαλύφθη τὸ δάπεδον, καίπερ δις ἀποκαλυφθέντων μερῶν τινῶν αὐτοῦ, οὔτε ἐπὶ τέλους καὶ ἀντεγράφη, καλυφθὲν πάλιν καὶ ἀναβληθείσης τῆς ἀντιγραφῆς κατ' ἀνάγκην.

Δυνάμεθα ὅμως νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ

στίχῳ ἢ βραχυγραφία πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ἴσως «νεωκόρου» ἀντὶ «νεωτέρου», τὸ δὲ ἐκ τριῶν στίχων δεύτερον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς νὰ ἀναγνωσθῇ ὡς ἑξῆς:

ΘΕΟΔΩΙΟΝ ΟΝΤΙΣΑΣΕΤΗΤΕΣΣΕΡΑ
ΕΧΘΕΜΕΛΙΩΝΤΗΝΟΙΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΑΠΡΟΣΟΔΕΥΘ'
ΧΡΥΣΙΝΟΙΣΠΕΣΚΑΙΕΚΤΑΝΤΟΥΘΥΓΙΔΩΡΕΩΝΧΡΥΣΙΝΟΙΡΕ

Ἐν τῷ χάσματι τοῦ δευτέρου στίχου λείπουν ἐν ἡ δύο γράμματα μόνον.

×

Προσέτι ἤνοιξα τάφρον παρὰ τὴν ὁδὸν Φοντάδου ἐντὸς τῆς πόλεως πέριξ μικροῦ τεμαχίου πωρίνου δωρικοῦ κίονος μικρᾶς διαμέτρου, ἀλλὰ προσέκρουσα εἰς ἑρείπια ἐκκλησίας· τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ ἐπὶ τοῦ ὑψίστου σημείου τῆς πόλεως ἐν θέσει Βάρδια, ἔνθα ἤνοιξα δύο τάφρους· ἀλλ' ἔνταῦθα τὰ ἑρείπια ἀνήκουσιν εἰς μοναστήριον (τοῦ ἐλαιοτριβείου ὁ μέγας κάτω μέλας λίθος εὔρηται ἀκόμη ἐκεῖ) ἔχον καὶ ὑπόγεια πλήρη νῦν χωμάτων καὶ ἑρειπίων. Μεταξὺ τούτων εἶνε πολλοὶ κέραμοι μεγάλοι καί, ὡς νομίζω, ὄχι νεώτεροι τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων. Οἱ τοῖχοι τῆς ἐκκλησίας διατηροῦνται μέχρι τοῦ ἐδάφους, κατὰ δὲ τὴν ἀψίδα,

ἣτις εἶνε μεγάλη, διατηροῦνται καὶ ὀλίγον ὑπὲρ τὸ ἔδαφος. Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου συνεκράτησεν ὀλίγον τοὺς ἀπαγωγεῖς τοῦ οἰκοδομικοῦ ὕλικου.

Παραθέτω ἔνταῦθα καὶ ἀντίγραφον ἐπιγραφῆς ἐπὶ κινητοῦ λίθου μετακομισθέντος ἤδη εἰς τὸ μουσεῖον Αἰγίνης ἐκ τῆς παραλίας θέσεως *Κῆποι*, ἣτις κεῖται κατὰ τὴν ΝΑ γωνίαν τῆς νήσου πρὸς Ν τοῦ ἐκ πέντε οἰκογενειῶν ἀποτελουμένου συνοικισμοῦ Βλάχηδες.

ΣΟΞΙΧΑΡΞΒ

Ηιρακλε'ος

Ἡ δὲ ἑξῆς ἐπιγραφὴ ἐπὶ πλακὸς μεγίστου μεγέθους 0.48 περίπου καὶ πάχους 0.14 εὔρέθη παρὰ τὴν θέσιν Πόρτες ὑπὸ τῆς δ. Berthel Schwitzer, ἣτις μοι ἔδωκεν ἀμφοτέρω τὰ ἀντίγραφα.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΣ
ΣΚΥΘΙΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

ΑΝΤ. Δ. ΚΕΡΑΜΟΠΟΥΛΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΣΚΑΦΗ
ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΥΠΟ Ι. ΘΡΕΨΙΑΔΟΥ

Ὁ εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν Χαλανδρίου ἰδρυόμενος ἀστικὸς συνοικισμὸς ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἔχει ἀρκούντως πληθυνθῆ, αἱ δὲ κτισθεῖσαι καὶ διαρκῶς κτιζόμεναι οἰκίαι καὶ ἐπαύλεις ἠνάγκασαν τὴν ἐκεῖ κοινοτικὴν ἀρχὴν εἰς τὴν τομὴν ὁδῶν. Κατὰ τὰς ἐργασίας αὐτὰς διὰ μίαν τῶν ὁδῶν, τὴν ὁδὸν Βυτίνης, ἢ σκαπάνη τῶν ἐργατῶν προσέκρουσεν εἰς ἀρχαῖα λείψανα, περὶ ὧν κατωτέρω ὁ λόγος.

Προτοῦ ὅμως ἐκθέσω τὰ κατ' αὐτὰ * ὀφείλω καὶ ἔνταῦθα νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας εἰς τὸν πρόεδρον τῆς κοινότητος Ἁγ. Παρασκευῆς κ. Τερζόπουλλον διὰ τὸ θερμὸν του ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπέδειξεν, παρασχῶν εἰς ἐμὲ πᾶσαν εὐκολίαν.

* Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς κ. κ. Κ. Κουρουνιώτην καὶ Γ. Οἰκονόμον πολλὰχῶς ὠφελήσαντας τὴν ἐργασίαν μου αὐτήν.

Οἱ Τάφοι:

Τ' ἀποκαλυφθέντα λείψανα εἶνε τάφοι. Οὗτοι εἶνε τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, κεῖνται δὲ μακρὰν σχετικῶς τῆς ὁδοῦ Μεσογείων, ἣτις συνδέει τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὰς Μεσογείους πόλεις καὶ ἣτις κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ταυτίζεται ἢ ὀλίγον ἀφίσταται τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ. (πρβλ. Κεραμοπούλλου ἐν Ἀποτυμpanισμῷ σελ. 124-125). Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταξὺ τῶν τάφων ἀπόστασις εἶνε ἀρκετή. Ὁ πρῶτος κεῖται εἰς 85.80 μετρ. ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Μεσογείων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βυτίνης, ὁ δεύτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἀριστερώτερον τοῦ πρώτου, ἀπέχων τούτου 14 μετρ. περίπου, καὶ ὁ τρίτος ἀπέχει ἀρκετὰ μέτρα ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀπὸ δὲ τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 356 περίπου μέτρα.

Ὁ πρῶτος πώρινος εὐρίσκειται ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς νοτίας πλευρᾶς τοῦ κτήματος Μαρούγκα εἰς ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ περὶ τὰ 8 μέτρα. Εὔρέθη εἰς βάθος 0,60-0,65 ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους πλήρους ὀστράκων. Εἶνε σαρκοφάγος